

A ñ  
é ß

STARTER STORY • TURKISH • C1

# Hiç Yanmayan Pencere

# Hiç Yanmayan Pencere

Kemal, otuz iki yıldır Cihangir'deki bu sekiz katlı apartmanın gece bekçiliğini yapıyordu. Geceleri, tıpkı bir kaptan gibi, binanın önündeki küçük kulübesinden nöbet tutar, ama asıl işi kapıyı kilitlemek değil, pencereleri okumaktı. Her ışık ona göre bir cümleydi, her sönüş bir noktaydı.

Üçüncü kattaki genç çiftin ışığı hep geç sönerdi, çünkü kadın gece vardiyasından döner dönmez kocasıyla yemek yedi. Beşinci kattaki emekli öğretmenin ışığı saat onda yanar, on birde sönerdi, tıpkı bir okul zili gibi düzenli. Kemal bu düzeni yıllar içinde ezberlemiş, kimseye anlatmadığı bir haritaya dönüştürmüştü.

Ama bir pencere vardı ki otuz iki yıldır hiç ışık görmemişti: yedinci kattaki köşe daire. Kemal ilk göreve başladığında bile o pencere karanlıktı, sanki bina inşa edilirken unutulmuş bir oda gibi. Kapıcı defterinde dairenin sahibi olarak hâlâ aynı isim yazıyordu: Semiha Erdil.

Kemal yıllarca bu ismin ardında bir hikâye kurdu. Belki hanım yurt dışında yaşıyor ve daireyi kimseye kiralamıyordu. Belki de ışığı yakmaya bile dayanmadığı bir yas tutuyordu. Bazen nöbeti sırasında o pencereye bakar, orada bir gölge arar, hiç bulamazdı.

Diğer komşular pek merak etmezdi. Yöneticiye göre kadın aidatını düzenli yatırıyor, bu da onlar için yeterliydi. Kemal'in bu konudaki ısrarına gülerlerdi. “Sen bekçisin, dedektif değil,” derdi apartman yöneticisi Necati Bey her seferinde.

Bir kış gecesi kapının önünde biriken faturaları fark etti. Semiha Hanım'ın posta kutusunda üç haftadır alınmamış mektuplar duruyordu. Kemal bu ayrıntıyı büyütmemeye çalıştı, ama aklından çıkaramadı: ya kadın evde, tek başına, yardıma ihtiyaç duyuyorsa?

Ertesi sabah Necati Bey'e gitti ve durumu anlattı. Yönetici önce önemsemedi, ama Kemal'in ısrarı karşısında yedek anahtarı çıkardı. “Sadece bakacağız,” dedi Necati Bey, sanki kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Yedinci kata çıktılar. Kapının önünde, paspasın üstünde ince bir toz tabakası vardı, ama taze görünen ayak izleri de vardı. Kemal'in kalbi hızlandı. Zili çaldılar, içeriden hiçbir ses gelmedi.

Anahtar kilide önce tam oturmadı, sonra kapı yavaşça açıldı. İçerisi karanlıktı, ama boş değildi: mutfakta yıkanmamış bir fincan, hâlâ ılık duran bir çaydanlık vardı. Perdeler kalın ve siyahtı, güneşi bile içeri almayacak kadar sıkı kapatılmıştı.

Sesler duyunca içeriden yaşlı bir kadın çıktı, bastonuyla dikkatle yürüyerek. Kemal'i ve Necati Bey'i şaşkınlıkla değil, tuhaf bir sakinlikle karşıladı. "Kim o?" diye sordu, ama gözleri onlara değil boşluğa bakıyordu. On yıl önce, dedi sonra, gözleri artık ışığı ayırt edemez olmuştu.

Semiha Hanım, gözlerini on yıl önce kaybettiğini, o günden beri ışığın kendisi için hiçbir anlam taşımadığını anlattı. Perdeleri karanlık olduğu için değil, başkalarının karanlıkla aydınlığı ayırmasına artık gerek duymadığı için kapatmıştı. "Elektrik faturamı hep düzenli öderim," dedi gülümseyerek, "ama kimin için ışık yakacaktım ki?" Mektuplarını komşunun torunu haftada bir gelip okuyordu; o hafta çocuk hastaydı, hepsi bu.

Kemal eve döndüğünde uzun süre oturdu, söyleyecek söz bulamadı. Otuz iki yıl boyunca kurduğu hikâyeler, yas, terk edilmişlik, gizli bir acı, tek bir cümleyle dağılmıştı: kadın sadece göremiyordu ve bu onun için hiç de bir trajedi değildi. Utandığını hissetti, çünkü belki de o karanlığa kendi yalnızlığını yansıtmıştı.

Karısı Fatma'yı beş yıl önce kaybettiğinden beri Kemal'in kendi evinde de akşamları ışık geç yanardı, bazen hiç yanmazdı. Belki de yıllardır o pencereye baktığı için değil, kendi karanlığını başka birinde tanıdığı için durup bakmıştı ona.

O günden sonra Kemal haftada bir kez Semiha Hanım'ın kapısını çalar, ona taze simit götürür, kısa sohbetler ederdi. Kadın onun sesini tanımaya başladı, hatta bazen kapıyı o gelmeden önce aralık bırakırdı. Bu küçük alışkanlık otuz iki yıllık bir merceği tersine çevirmiş gibiydi: artık bekçi pencereleri değil, insanları okuyordu.

Yıllar geçti. Kemal altmış beş yaşına geldiğinde emekliye ayrılma zamanı gelmişti. Yerine genç bir bekçi, Yusuf, işe başladı. Kemal ona binanın düzenini, saatlerini, kapı kodlarını anlattı, ama asıl mirasını son gece verdi.

Son nöbetinde Yusufu yanına çağırđı ve pencereleri birer birer gösterdi. “Şu ışık geç söner, orada evli bir çift oturur, şu erken yanar, sabahçı biridir,” dedi. Yedinci kattaki köşe daireye geldiğinde durdu. “O pencere hiç yanmaz,” dedi, “ama merak etme, orada biri var. Bazen karanlık, boşluk demek değildir.”

Aylar sonra Yusuf, yeni taşınan bir kiracıya binanın tuhaflıklarını anlatırken kendi keşfini de ekledi. Karşı sokaktaki küçük evde yaşayan emekli bekçinin ışığının da hiç yanmadığını fark etmişti. Kimse bilmiyordu ama Kemal artık geceleri mumla otururdu, karısının yaktığı son mumun kokusunu hâlâ hatırlamak için.

Belki de bir bina, sakinlerinin sandığından daha fazla pencereyi izliyordu; sadece bazı gözler bunu fark edecek kadar sabırlıydı. Kemal'in ışığı hâlâ yanmıyordu, ama artık bunu bilen biri vardı: eskiden onun öğrettiği gibi, sokağın karşısından sabırla bakan bir çift göz.

## OQOU STARTER LIBRARY

This story is from oqou's free starter library, graded at C1 for Turkish readers.

Read it interactively in the oqou app: tap any word for an instant translation, listen with natural narration, and carry your saved vocabulary into every story you read next.

[oqou.app](https://oqou.app)

[Download oqou on the App Store](#)

**oqou •**